

Tots els carrers de Girona

El carrer de la Torre
de Sant Joan

492

El carrer de la Torre de Sant Joan és el primer vial que hom troba a la urbanització Montjuïc, a la banda dreta de la Pujada de la Barrufa. Es tracta d'un tram curt i ben urbanitzat, en pujada, i que mena a un grup de cases i pisos, prop dels quals queda tancat i barrat davant un espai agençat per a garatges.

El nom del carrer va ésser aprovat en la comissió permanent de 3 de febrer de l'any 1978, en al·lusió a una torre defensiva construïda a partir de l'any 1653 i que tenia com a missió protegir el castell de Montjuïc per la seva banda sud.

Aquesta torre es va esfondrar totalment a les vuit del matí del

dia 8 de juliol del 1809, quan per oblit d'un artiller s'incendià la pólvora que hi havia dins de la torre i es produí una formidable explosió que esmicolà totalment els seus murs. Més tard, concretament el 1814, l'exèrcit francès, en abandonar la ciutat, la va acabar d'enderrocar absolutament.

Sembla que la torre va ser reedificada posteriorment i enderrocada definitivament el setembre de l'any 1843 amb motiu del setge a què el general Prim va sotmetre la ciutat.

Ramon Alberch i Fugueras

El carrer de la Torre de Sant Joan és el primer vial que hom troba a la urbanització de Montjuïc.

EL LECTOR ESCRIU

Immanència

Senyor Director,

M'és molt fàcil intervenir —si vós voleu, naturalment!— en la discussió que planteja el senyor Felip de Viladés (que em sembla un pseudònim), a la seva carta «Immanència de l'home» del dia 4 de desembre passat. I dic molt fàcil —potser no ho és tant— perquè, en primer lloc, no tinc a mà l'article de M. Pairoli i, per tant, i ho confesso, em trobo un xic desinformat. Però tiro pel camí del mig i em refereixo només a algunes coses que diu Felip de Viladés i que em semblen no solament discutibles sinó fins i tot errònies. Primer, em sembla que no és possible que es digui que la vida «no és sagrada». Bé; deixem això de «sagrada», ja que ens introduïm, de cop, en una qüestió de sacralitzacions que jo, òbviament, no puc acceptar «strictu sensu». Diguem-ne respectable, protegible, necessària, essencial, bàsica, inevitablement real, inviolable... el que vulgui el Sr. Felip. Però no comencem amb el que és massa habitual, o, si més no, el que n'ha estat fins ara —i, pel que veig, pel que serà—. No parlem del sagrat; això pot ser massa o pot ser no res. Depèn com s'ho prengui un o altre.

El fet que una persona, vull dir, la vida d'una persona, vull dir el cervell d'una persona que, tornant al meu «ritornel·lo», és el que és una persona, fins a l'extrem que, arribat a un punt de-

terminat, és el cervell el que «mana» la persona que l'acomboia, diem, o sigui que el porta i el nodreix, s'acaba amb la mort, això està absolutament clar. Que la «bateria químic-elèctricofísica» s'acaba, per les causes que siguin, s'acaba i ve la mort (recordi el Sr. Felip allò de la mort cerebral, que fins i tot els canonistes accepten o han d'acceptar), la qüestió és certa i «va a missa», com si diguéssim. El pas subsegüent és el que Pairoli i Viladés discuteixen. Amb l'agreujant que el Sr. de Viladés es permet el luxe de compadir el seu oponent, per ell considerat. I això no és caritat cristiana, ni res que s'hi assembli.

Repeteixo que l'article de què es parla, si l'he llegit, no el recordo. Sàpiga que el primer sectari que va donar, vull dir una força intel·lectual, amb finor polèmica, amb un sentit oportunista de la història, va ser Saulo, el primer «maquiavel» de la Història, o un dels primers, que va tenir molt clara la decadència de l'Imperi Romà i, usant de la seva doble condició romano-jueva, va fer la gran revolució monoteïsta-religiosa del moment; jo entenc que els hebreus actuals encara el consideren això, un sectari, i al catolicisme, una secta.

La «mala voluntat» que se li aplica a Pairoli és potser una opinió gratuïta i, naturalment, de part de la tendència que es fa contrària. La impossibilitat d'en-

tendre res sobrenatural i religiós, comença quan un hom vol racionalitzar la seva fe, que és «naturalment cega» i que, les més de les vegades, ha estat adquirida per ambients familiars, de pressió moltes vegades, del que ara en diuen, molt gràficament, de «menjar-te el coco».

Es cert i és bonic, quasi poètic, creure per creure. Estructurar-te tota una teoria, de vegades rebuscada, barroca, xurruerresca, dels fonaments de l'origen, el curs, la terminació, el renaixement a lloc ideal, la justícia estricta i el càstig sense apel·lació no commiseració possibles. És molt bonic, repeteixo. Però quan es comencen a adoptar posicions agnòstiques, que, com deu saber el Sr. Felip de Viladés, no van contra res, sinó que consideren que hi ha possibles qüestions que no estan a l'absolut no en tenen res.

Tot això em permeto dir-ho, senyor director, havent estudiat, al meu aire autodidacte, és cert, el que ens volen dir els Teòlegs i els Canonistes (ja que ara, actualment, em toca estudiar universitàriament Dret Canònic, encara que sortosament es redueix a Dret Matrimonial Civil i Canò-

nic per no «empatxar-nos»), i també per la influència de l'entorn familiar, absolutament i per sort o per desgràcia per a ells mateixos, tancat a tota alenada d'innovació.

Per altra banda, lleigeixo —ah, aquest vicí!— que «immanent» es diu del que és inherent a algun ser o va unit inseparablement a la seva essència. Però s'hi afegeix que: encara que racionalment pugui distingir-se d'ella. Per tant, aquí hi ha el nus de la qüestió, molt subtil per cert; però, per a mi, racionalment clar. Amb el permís que sol·licito del furibund —per la seva redacció ho intueixo— senyor Felip de Viladés.

Ja miraré si em faig amb el text de l'article de Pairoli. Crec que em valdrà la pena i podré concloure, per a mi, és clar, una bona part del meu discurs intern.

Que recordi el Sr. Felip de Viladés que la màxima aspiració que podem tenir és l'eradicació de les «guerres de religió». Hi ha una Constitució d'un país de primeríssima fila mundial que determina que els seus ciutadans tenen llibertat de consciència, és a dir, el dret a professar qualsevol religió o a no professar-ne cap, a practicar el culte religiós o a fer propaganda ateaista. Afegeix que es prohibeix excitar l'hostilitat i l'odi en relació amb les creences religioses. Això pot ser una «no guerra religiosa». I acabo, perquè això «sembla un missai» o un breviarium romanum, com el que tinc a casa, procedent d'herència familiar. Josep de la Quadrada. (Barcelona)

El Nadal i els naixements

Senyor Director, ...
Som l'agrupament escolta sant Miquel d'Anglès.

NECROLÒGIQUES

GRÀCIA CAMPALANS I
SOBREROCA

A l'edat de 86 anys va morir ahir a Sant Joan de les Abadesses Gràcia Campalans i Sobroca. Era natural de Vallfogona i residia al carrer Pere Roca, 6 de Sant Joan.

Era vídua de Josep Ferrés i Vilarraça, i tenia tres fills, Cecília, Josep i Jaume.

A les 4 de la tarda d'avui tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima al Monestir de Sant Joan de les Abadesses.

Que descansi en pau.

Aquestes festes de Nadal vam muntar un naixement públic, molt bonic, amb ombres xineses, dins una tenda de campanya, per tal d'ambientar el Nadal.

Fa dos anys també el vam fer i ens el van destrossar i se n'endugueren les figures.

Aquest any ho hem tornat a intentar amb molta il·lusió. L'endemà vam trobar la tenda a terra, el focus trencat i les figures xafades.

És molt trist que una tradició tan maca com és el naixement s'hagi de deixar de fer per culpa d'aquesta gent irresponsable.

Nosaltres el tornarem a fer l'any que ve amb la mateixa il·lusió de cada any.

Demaniem a aquesta gent que ho ha fet, si lleigeix aquestes ratlles, que es repensin la seva acció.

Gràcies. **Agupament escolta sant Miquel d'Anglès.**

Nadal a l'Hospital

Sr. Director,

Vaig passar el Nadal a l'Hospital de Girona, a la sisena planta B. M'hi van operar de vies biliars, una intervenció delicada però que era imprescindible fer.

Vull des d'aquí divulgar el meu agraïment a l'equip de metges, infermeres i auxiliars que amb la seva professionalitat i humanitat van fer curta la meva estada i suportable el postoperatori.

Que ningú que necessiti posar-se a les seves mans dubti que serà magníficament atès.

Quant a l'Hospital en general, he de dir que no es pot demanar més pel que fa a la netedat, cuina, equipament, calefacció i amabilitat dels seus empleats en tots els serveis.

I el mateix puc dir de l'Hospital de Palamós, en el qual vaig passar tres setmanes d'octubre per obtenir un diagnòstic encertat del meu mal, una mica fora del corrent.

Els baix-empordanesos podem estar tranquils, ja que amb aquests dos centres sanitaris ja no ens en fan falta més. **Gemma Fayet Vilanova.**

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passy de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Els membres del Consistori, en nom de tot el municipi,
us assabentem de la trista nova del traspàs de

Josep Gimeno i Segura

Secretari jubilat que exercí durant 30 anys en
aquesta població

que morí a l'Armentera el dia 6 de gener de 1987 a
l'edat de 76 anys.

La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dia 7, a
2/4 de 12, a l'Església Parroquial de L'Armentera.